

Det Anarkistiska Biblioteket

Störta migrationsmaskineriet

Intervju med två kamrater från Schweiz

Anonym

Anonym
Störta migrationsmaskineriet
Intervju med två kamrater från Schweiz
April 2016

Publicerade ursprungligen i Upprordsbladet nummer 11, april 2016

sv.theanarchistlibrary.org

April 2016

Denna intervju genomfördes på tyska och engelska med två kamrater från olika platser i Schweiz. Båda har i flera år kämpat anarkistiskt med fokus på migrationsfrågan.

UB: Jag har den senaste tiden upplevt diskussioner (organiserade såväl som mer spontana), där kamrater försöker finna ett perspektiv för att kunna inter文enera i den så kallade flyktingkrisen men varje försök har slutat med att många känner sig rådlösa och de lyckas inte komma något steg närmre ett sådant perspektiv. Hur har diskussionsutvecklingen runt denna fråga för er sett ut?

I: Jag tror jag måste börja med att personer och grupper ur den ”anarkistiska/antiauktoritära” miljön från olika städer i Schweiz, redan för två-tre år sedan bestämde sig för att fokusera på flykt/migrations-frågan. Vissa av dem valde en specifik kamp (till exempel mot en viss struktur som utgör en del av migrationsmaskineriet), andra valde en lite bredare tillvägagångssätt. En del i detta beslut har varit att vi ser att migrationsfrågan verkligen visar hur förtryck fungerar i detta samhälle. Det är också något som ständigt omger oss, på grund av vänner/personer som attackerar av detta migrationsmaskineriet och även därför att det här förmodligen utgör den viktigaste politiska frågan och det finns en djupt rotad rasism i samhället. Så det blev väldigt tydligt för oss att det är en fråga som är rimlig att på olika nivåer börja föra kamper runt, med våra idéer och perspektiv.

Angående den så kallade flyktingkrisen: Självklart finns det också hos mig en känsla av att inte veta vad en ska göra. Jag menar, jag ser alla de åtgärder som de europeiska staterna vidtar för att stänga deras gränser och för att åtstrama deras asyllagar och det känns som att vi inte har något svar på det.

Jag ser alltid migration delvis som self-empowerment. Så de handlingar och erfarenheter som många människor gjorde förra sommaren/hösten (och fortfarande gör) genom att ta sig gränserna och hjälpa folk ta sig över eller hjälpa dem på deras väg, kan verkligen vara viktiga i en kamp mot dessa institutioner av kontroll och förtryck.

Jag tror inte att fokusen ändrades mycket för oss. Vi vill sabotera detta migrationsmaskineriet. Vi vill att detta maskineriet slutar fungera eller att det i alla fall inte fungerar så smidigt som det gör normalt sätt. Och samtidigt alltid tänka på det revolutionära perspektivet i våra kamper.

II: Att inter文enera i denna så kallade „flyktingkris“ är självklart något som är riktigt svårt. För mig är det väldigt viktigt att bryta ner denna distans mellan mig och „flyktingarna“. Denna kategori är den mest heterogena grupp som existerar. Därför vet jag inte hur en kan inter文enera utan

kade situation från början. Men för mig personligen kan det vara viktigt att ha diskussioner med olika människor och ibland träffar du en person som du delar mycket med eller så kan en viss dynamik uppstå där du inte förväntade dig det.

II: Ja, det har vi absolut gjort. Ingen annan social fråga är lika överfylld av sådana grupper som denna. Vi delade ett par mindre erfarenheter med reformistgrupper men det stod väldigt snabbt klart att målen och metoderna var helt annorlunda.

I: allmänhet är den viktigaste basen för en kamp med flyktingar att ha en regelbunden träffpunkt, för att dela information, erfarenheter, planera aktioner, utveckla projekt eller bara snacka och diskutera. Med denna kontinuitet så är det möjligt att bygga upp alla dessa små (stora) projekt som jag beskrev i början. Dessa projekt är bara små steg som sedan kanske leder till en stor demonstration som går till en ansvarig institution eller en ockupation av en byggnad eller ett kontor. Att bryta ner avståndet, organisera sig tillsammans för att ha tillräckligt med tid och att ha tålamod och ilska, är för mig fundamentalt och ger energi för att kunna fortsätta på denna galna väg.

Tack så mycket för dessa frågor och lycka till med ditt projekt.

bygger på exploatering och förtryck. Vad en ska göra sen är fortfarande en annan och svår fråga.

UB: Hur ser era erfarenheter med kontakt, kommunikation, tillvägagångssätt och reaktion med flyktingar ut; på kåkarna eller i lägren eller på gatan; i era kamper?

I: Det finns många olika erfarenheter på olika nivåer. Först av allt tänker jag på alla de vänner och kamrater vi har som är migranter. Vissa av dem har legal status här, vissa av dem befinner sig i asylprocessen och vissa av dem är här illegalt. Jag tänker att vi delar mycket med dem. Vi delar idéer, vissa av dem kämpar tillsammans med oss, andra delar vi vår vardag med.

Och sen försöker vi alltid att komma i kontakt med människor som lever i lägren eller som jag sa tidigare, med människor i fängelserna. Men självklart är det svårt att bygga upp en kamp tillsammans. Många av dessa personer som befinner sig i asylprocessen flyttas runt från läger till läger, ibland väldigt hastigt. Så det är svårt att bygga upp en relation. Och behoven och målen är olika. Något som är viktigt för mig här, är att när det handlar om att kämpa tillsammans, så behöver vi vara öppna och ärliga. Många gånger saknar vi möjlighet eller kapacitet till att hjälpa migranterna med deras omedelbara behov. Vi har ingenting att erbjuda när det handlar om deras status här. Och om vi kämpar tillsammans måste vi ofta vara klara på den punkten, att det inte kommer att förändra deras individuella status utan det handlar snarare om en del i en lång kamp för att omkullkasta denna migrationsapparat. Och även om det finns mycket som skiljer oss åt (såklart spelar privilegier en stor roll i det), vill jag lägga tonvikten på det som för oss samman.

II: Det enda sättet att komma i kontakt är att gå ut på gatorna, till lägren, till förvaren eller fängelserna. Vi gör det faktiskt alldeles för lite, eftersom att det kan kännas konstigt ibland. Men med den nya tidningen har vi något mer konkret som definitivt höjer motivationen. Här avgörs mycket deltagandet i kamper eller projekt av negativa beslut. Illegaliserade människor är tendensiellt rädda och (på sätt och vis) tvingade till att vara passiva, gömda eller till flykt på nytt. Detta är ett problem som vi också måste konfrontera, att vi är klarar av att inkludera också sådana personer i kampen, med de möjligheter de har.

UB: Har ni gjort, bra eller dåliga, erfarenheter med demokratiska eller reformistiska grupper, som ni vill dela med er av?

I: Ja, vi har definitivt gjort en del erfarenheter med mer reformistiska människor och grupper. För det mesta vägrar vi att samarbeta med dem, eftersom att vi inte vill ställa krav på dem som har skapat denna uppfuc-

att prova, samla erfarenheter och organisera mig själv tillsammans med de asylsökande, som är motiverade att kämpa för andra förhållanden. Perspektiven döljer sig inte i några teorier, de blir tydligare när en kämpar tillsammans. Jag kan inte erbjuda något, jag kan inte hjälpa. Jag kan bara vara ärlig och föreslå den direkta kampen mot auktoriteter för att sätta press på dem, så att de tvingas till att ändra förhållandena. Som alltid finns det papperslösa som „bara“ vill skapa bättre förhållanden för sig själva och som inte bryr sig om andra. Vid sidan av individuella initiativ är den kollektiva kampen viktig för mig, då det innefattar diskussioner, utvecklandet av små projekt inuti kampen och så vidare. För mig finns det inget bestämt perspektiv som leder till den sociala revolutionen, det finns bara en möjlighet (som i migrationsfrågan är mycket klarare än i andra kamper): att organisera sig tillsammans och revoltera mot auktoriteter med direkta aktioner.

UB: Vad tänker ni kring infrastrukturell hjälp, det vill säga, att människor organiserar sig för att hjälpa flyktingar?

I: Först av allt måste jag säga, att för mig så är det alltid en bra sak när människor försöker hjälpa andra som befinner sig i en nödsituation. Utöver att ibland bara vara en nödvändig sak att göra, så tror jag att det kan vara en bra sak för att komma i kontakt med människor som migrerar hit och för att lite grann bryta ner dessa gränser som skapas mellan oss och migranterna. Det är viktigt för mig att ha diskussioner med människor som är direkt träffade av detta system och att med egna ögon se situationerna som de försätts i. Och ibland fungerar detta att lära känna varandra bra när det handlar om grundläggande behov.

Å andra sidan finner jag för mig själv många motsägelser i det. För mig är det viktigt att denna hjälp fungerar på ett självorganiserat sätt och inte som en del av stora institutionaliserade organisationer. Jag tror att det är viktigt att fokusera mer på att stötta människors autonomi/self-empowerment i deras situation eller att försöka föra in lite subversion i den. För mig beror det alltid på vilket sammanhang eller fokus som de hjälpande har.

II: Det beror alltid på i vilket sammanhang som folk hjälper eller vilken bakgrund de har. Uppenbarligen är jag helt emot det arbete och mål som de stora NGO:s gör. De bara använder de människor de ”hjälp” för att organisationen ska växa, skapa bra mediabild och öka det politiska inflytandet, vilket för det mesta hänger ihop med att samarbeta med makthavare.

Men det finns förstås också den självorganiserade hjälpen, som fokuserar mer på individen och försöker skapa kontakt och utbyta erfarenheter.

Den direkta bashjälpens fält är viktigt och samtidigt det fält som innehåller mest motsägelser. När en försöker att bryta ner skillnaderna och kategorierna, bygger detta arbete med status, privilegier och så vidare självt alltid upp dessa skillnader och kategorier igen. En viktigare fråga för mig är hur "hjälpare" förhåller sig när flyktingar börjar revoltera eller att vägrar att lyda. Om solidariteten har sitt slut där, så är jag inte solidarisk med detta hjälpprojekt.

UB: Hur har ni fört era idéer till en praktisk nivå? Eller kanske ännu bättre, vad innebär era idéer i praktiken?

I: Det finns många olika sätt och nivåer för våra idéer att tillämpas på och de förändras hela tiden. I allmänhet skulle jag säga att min fokus ligger på att störta migrationsmaskineriet, att sabotera det på många olika sätt.

Å ena sidan betyder det för mig att skapa egna, självorganiserade kamper, som har en offensiv/attackerande karaktär och som alltid befinner sig i fullständig opposition mot staten och dess organisationer. På vissa ställen här betyder det att kämpa emot ett nytt läger eller ett förvar. Med spridandet av idéer och direkt aktion mot de som är ansvariga. För tillfället tänker vi mer kring hur vi kan stoppa deportationer från att genomföras. Detta innefattar den direkta nivån av att komma i kontakt med människor som befinner sig i ett deportationsfängelse, att ta reda på tidsplanen och att stoppa deportationen. Och även att fokusera på att attackera deportationsfängelset och -systemet med alla dess medverkande företag, institutioner och personer.

En del är också att bygga upp kontakter till migranter och att försöka bygga kamper tillsammans med dem. Men detta är helt klart den svåraste delen.

På ett mer personligt plan innebär det ibland att hjälpa människor som hotas av deportation att försvinna eller kanske att arrangera ett giftermål för någon.

Ibland deltar vi också i andra mobiliseringar som på något sätt är involverade i kamper runt migration. Och även om vi ibland är oense på vissa punkter i dessa mobiliseringar, så försöker vi att föra in våra idéer och att sprida vår praktik.

II: Jag är en anarkist och kämpar därför mot alla former av förtryck. Att kollaborera med förtryckare är inte möjligt för mig. Konkret så kämpar vi mot de federala (nya) lägren som håller på att byggas här i Schweiz, speciellt här i Zürich, där de första redan har tagits i drift. Dessa läger försöker göra hela asylprocessen mycket mycket snabbare och ge de asylsökande fler negativa beslut. Vi jobbar faktiskt med en dokumentär om

asylmaskineriet i Schweiz med fokus på det nya federala lägret i Zürich (Juchhof). Idéen är att göra flera intervjuer med direkt drabbade människor, som "guidar" genom dokumentären. Målet med denna film är att komma i kontakt med människor från lägren och förvaren för att kunna organisera tillsammans mot dessa läger. Samtidigt håller vi på att skapa en tidning tillsammans med flyktingar, som vi också vill sprida i lägren och förvaren. Det första numret kommer att komma ut om ungefär två veckor (den heter "enough!") och trycks på engelska och arabiska. Dessa två projekt är verktyg för att komma i kontakt med fler människor, för att stärka och dela information, erfarenheter och idéer. Jag ser dem lite som grundläggande verktyg för att bli mer och mer offensiv. Som alltid är det stora problemet det ständiga flödet av människor på grund av negativa beslut och så vidare.

UB: För mig är det problematiskt att hjälpa flyktingar att integreras, då systemet i vilket de ska integreras är just det system som jag vill förstöra. Samtidigt finner jag det svårt, då det för majoriteten handlar om överlevnad och de subversiva alternativen lyser med sin frånvaro. Jag finner det inte riktigt tillräckligt att använda „Min Revolt“ som svar på detta (även om jag ofta gör det) men finner samtidigt inga bättre svar att bruka mig av. Vad tänker ni kring det?

I: För mig är detta en av de motsägelser som jag nämnde tidigare i sammanhang med "hjälpandet". Jag menar, för att överleva här måste du mer eller mindre integrera dig. Och sen är det många migranter som kommer hit och vill integreras, som vill ha ett normalt lugnt liv och ett bra jobb. Jag är inte i en position att döma det. Eftersom att jag eller vi har inte så många subversiva alternativ och de flesta av oss är också rätt välintegrerade i systemet. Men självklart har jag en önskan om och en längtan efter något annat. Vad jag kan göra är att försöka skapa kontakter och bygga relationer med migranter som också befinner sig i opposition mot systemet, dela tankar och erfarenheter och försöka lista ut om eller hur vi kan kämpa tillsammans.

II: Dessa punkter som du berörde är väldigt viktiga för mig och ämnen som vi aldrig bör lägga åt sidan. Vi träffas varje tisdag med flyktingarna för att organisera och där dyker sådana frågor upp hela tiden. Inte genom teoretiska tankar utan genom praktisk erfarenhet hos migranterna. Det finns många historier om "framgångsrika" asylsökande, som inte hittar något jobb eller som jobbar under fruktansvärda förhållanden. Dessa erfarenheter leder diskussionen till en väldigt fundamental kritik av ett system som